

Sygn. akt I CSK 2353/22

POSTANOWIENIE

Dnia 9 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Załucki

w sprawie z powództwa [...] Towarzystwa Ubezpieczeń spółki akcyjnej [X.] w W.
przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń „[Y.]” w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 9 sierpnia 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 26 sierpnia 2020 r., sygn. akt VII AGa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.700,00 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Strona pozwana – Towarzystwo Ubezpieczeń [Y.] z siedzibą w W. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 26 sierpnia 2020 r., którym oddalono jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 7 grudnia 2018 r., zasądzającego od niej na rzecz strony powodowej [...] Towarzystwo Ubezpieczeń [X.] z siedzibą w W. kwotę 178 510, 43 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów

prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

W niniejszej skardze oparto się na przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Dla skutecznego powołania w skardze tej przesłanki konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia przepisu prawa o jednolitej wykładni, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11; z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11).

Skarżący wywodzi oczywistą zasadność składanej skargi z pominięciem przez sąd odwoławczy linii orzeczniczej ukształtowanej przez TSUE w odniesieniu do pojęcia „ruch pojazdów mechanicznych” z dyrektywy Rady z dnia 25 kwietnia 1972 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności, obecnie zastąpionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności. Skarżący podniósł, że w wyrokach wydanych w sprawach C-514/16 oraz C-162/13 TSUE przyjął, że przy badaniu, czy szkoda wynikła z ruchu pojazdu należy brać pod uwagę funkcję, jaką pojazd spełniał, czy stanowił wówczas narzędzie pracy, a za ruch pojazdu należy uznawać wyłącznie szkody wynikające z normalnej funkcji pojazdu. Skarżący zarzucił, że Sąd odwoławczy zastosował dotychczasową linię orzecniczą sądów polskich, wedle której pojazd zawsze

pozostaje w ruchu, niezależnie od tego, w jakim celu jest wykorzystywany i pominął ukształtowane już orzecznictwo europejskie.

Sąd Najwyższy nie podziela tego zarzutu. Z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika bowiem, że Sąd Apelacyjny w [...] badał stan faktyczny niniejszej sprawy z uwzględnieniem wydanego orzecznictwa TSUE, w szczególności wyroku w sprawie C-514/16 i ustalił, że w badanym stanie faktycznym pojazd wykonywał zwykle przypisane mu funkcje. Rolą ciągnika rolniczego jest bowiem ciągnięcie wyspecjalizowanych maszyn rolniczych. Ponadto Sąd odwoławczy zauważył, że ciągnik, którego dotyczyło orzeczenie wydane w sprawie C-514/16 znajdował się w kompletnym bezruchu, a jego funkcja sprowadzała się do dostarczania energii niezbędnej do funkcjonowania innej maszyny rolniczej. Sąd Apelacyjny w [...] nie pominął zatem linii orzeczniczej ukształtowanej przez TSUE, a zastosował ją do stanu faktycznego niniejszej sprawy oceniając, że pojazd był wykorzystywany do swych normalnych funkcji. Z tej przyczyny skarga nie może być uznana za oczywiście zasadną.

Dlatego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c., o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.